

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 1.105 din 26 noiembrie 2004

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA
din 20 aprilie 2004

în cauza Notar împotriva României*)

(Cererea nr. 42860/98)
(Rezolvare pe cale amiabilă)

Notă:

*) Hotărârea este reprodusă în facsimil.

În cauza Notar împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii J.-P. Costa, președinte; A.B. Baka, L. Loucâides, C. Bârsan, K. Jungwiert, V. Butkevych, doamna A. Mularoni, judecători; și domnul T.L Early, greșier adjunct de secție;

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 23 martie 2004,

pronunță hotărârea următoare, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 42860/98, îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Gheorghe Notar (reclamantul), a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului la data de 30 martie 1998, în temeiul fostului articol 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Reclamantul este reprezentat de doamna M. Macovei, avocată în Baroul București. Guvernul român (Guvernul) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul B. Aurescu, subsecretar de stat.

3. Reclamantul pretinde că ar fi fost victima unei încălcări a articolelor 3 și 13 din Convenție, având în vedere presupusa supunere la rele tratamente de către organele de poliție și gardienii Centrului de primire - triere a minorilor Târgu-Mureș, precum și neefectuarea unei anchete eficiente, care să conducă la descoperirea și pedepsirea celor responsabili. El se plânge, de asemenea, invocând articolul 5 alineatele 1-5 din Convenție, că nu a fost arestat și deținut potrivit "căilor legale", că nu a fost informat în termenul cel mai scurt asupra motivelor arestării sale și asupra acuzațiilor aduse împotriva sa, că nu a fost adus de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare, că nu a beneficiat de dreptul ca un tribunal să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și ca i-a fost încălcat dreptul la reparații pentru deținerea sa în condiții contrare dispozițiilor articolului 5 alineatele 1-4.

În plus, reclamantul susține încălcarea articolului 6 alineatul 1 din Convenție referitor la pretinsa imposibilitate de a solicita despăgubiri pentru deținerea sa ilegală și de supunerea la rele tratamente, precum și la încălcarea dreptului său la respectarea prezumției de nevinovăție, în sensul articolului 6 alineatul 2 din Convenție, motivând aceasta prin faptul că identitatea sa a fost dezvăluită în cadrul unei emisiuni de televiziune, în cursul căreia a fost identificat ca autor al unei infracțiuni, deși vinovăția sa nu fusese încă stabilită în mod legal. El pretinde, în final, că a fost împiedicat să-și exercite dreptul de recurs individual, potrivit articolului 34 din Convenție, motivând aceasta printr-o vizită a unor polițiști la domiciliul său, și prin convocarea la secția de poliție a membrilor familiei sale și a persoanelor care se găseau la domiciliul său la momentul respectiv.

4. Cererea a fost repartizată primei secții a Curții (conform art. 52 alin. 1 din Regulament). În cadrul acestei secții, camera desemnată să examineze cererea (conform art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost constituită potrivit art. 26 alin. 1 din Regulament.

5. La data de 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat structura secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Cererea a fost repartizată celei de-a doua secții a Curții, reorganizată astfel (art. 52 alin. 1).

6. Prin decizia din 13 noiembrie 2003, camera a declarat cererea parțial admisibilă.

7. Prin scrisoarea din data de 13 ianuarie 2004, partea reclamantă a informat grefa Curții (numită în continuare *grefa*) că, urmare a negocierilor purtate cu agentul guvernamental român și a propunerilor venite din partea acestuia din urmă, este dispusă să accepte rezolvarea cauzei pe cale amiabilă.

8. La data de 5 februarie 2004, în urma schimbului de corespondență între grefă și Guvern, acesta din urmă a confirmat termenii propunerii de rezolvare pe cale amiabilă și a transmis o declarație oficială în acest sens, semnată de agentul guvernamental.

9. La 9 februarie 2004, reclamantul a confirmat, la cererea grefei, că acceptă propunerea de rezolvare pe cale amiabilă a cauzei, așa cum a fost exprimată în declarația dată de Guvern la 5 februarie 2004.

ÎN FAPT

10. Reclamantul este cetățean român, s-a născut în 1979 și are domiciliul la Târgu-Mureș.

1. Arestarea reclamantului

a) Opinia reclamantului

11. La data de 7 iulie 1996, reclamantul împreună cu alți trei minori, suspectați de a fi comis o tâlhărie asupra minorului V.A., au fost prinși de polițiștii N.I. și M.D. în drum spre secția de poliție, ei au fost loviți de cei doi polițiști.

12. Cei patru minori și victima V.A. au fost conduși într-o încăpere, însoțiți de polițistul M.D. Victima V.A. a negat orice implicare a reclamantului în respectivul incident.

13. Anunțați de familia M., părinții reclamantului s-au deplasat la secția de poliție la lăsarea serii. Ofițerul de serviciu i-a informat că fiul lor a comis o infracțiune și că nu este posibil să îl vadă.

14. Reclamantul și ceilalți trei minori au fost interogați de M.D. și N.I., care le-au dictat ce să scrie. Reclamantul a fost forțat să rescrie declarația de mai multe ori, fiind bătut continuu, întrucât niciuna din declarațiile sale nu părea să le convină polițiștilor. Interogatoriul a avut loc fără ca un avocat să fie prezent.

15. În jurul orei 20, mama reclamantului, căreia i s-a permis până la urmă să-și vadă fiul pentru câteva minute, a intrat în încăperea în care se aflau minorii și a văzut urme de violență fizică la capul, pe fața și pe brațele reclamantului.

16. Reclamantul și ceilalți minori au fost urcați apoi într-o mașină de poliție și conduși la Centrul de primire - triere a minorilor Târgu-Mureș (numit în continuare *Centrul*). Poliția a redactat o scrisoare de însoțire în atenția Centrului, menționând că minorii acostaseră trecători. Scrisoarea nu a fost înregistrată în registrul poliției și nici nu a fost datată.

b) Opinia Guvernului

17. Guvernul contestă faptul că, în urma incidentului din 7 iulie 1996, polițiștii ar fi făcut uz de forță pentru a-i prinde pe reclamant și pe ceilalți minori implicați în tâlhăria comisă asupra lui V.A. Potrivit Guvernului, după ce au fost alertați de un martor, polițiștii s-au deplasat la fața locului, i-au imobilizat pe presupușii autori ai infracțiunii și i-au condus apoi la secția de poliție.

18. Reclamantul și ceilalți minori suspectați de a fi comis infracțiuni nu au fost loviți după ce au fost duși la secția de poliție. Polițiștii nu au făcut altceva decât să le atragă atenția minorilor că trebuie să spună adevărul, și să le ia declarații.

2. Internarea reclamantului în Centrul de ocrotire a minorilor

a) Opinia reclamantului

19. În noaptea de 7 spre 8 iulie 1996, la o oră neprecizată, între 22 și 6 dimineața, reclamantul și ceilalți minori au fost duși la Centru. La sosire, ei au fost obligați să fie rași în cap, să își schimbe hainele cu cele date de Centru, să facă duș cu apă rece și să fie spălați cu gaz.

20. În data de 8 iulie 1996, dimineața, gardianul D.L. de la Centru i-a lovit cu pumnii și cu picioarele, spunându-le că acesta nu e decât începutul.

21. În aceeași zi, spre prânz, părinții reclamantului, obținând de la ofițerul de poliție O.D. permisiunea de a a-și vedea fiul câteva minute, s-au deplasat la Centru. Însoțiți de M.R., o angajată a Centrului, ei și-au văzut fiul și au constatat urme de violență pe corpul acestuia. Tatăl reclamantului a cerut atunci lui M.R. ca fiul său să fie examinat de un medic, dar M.R. a refuzat, explicându-i că Centrul nu dispune de personal medical și că regulamentul interzice unui medic din afara Centrului să examineze minorii internați.

22. La 9 iulie 1996, reclamantul și ceilalți minori au fost transportați la secția de poliție pentru un nou interogatoriu. Ei nu au fost reprezentați de un avocat. Polițistul care i-a interogat i-ar fi obligat să se lovească reciproc de fiecare dată când răspunsul dat de unul dintre ei nu îi convenea polițistului. Dacă vreunul dintre ei nu îl lovea suficient de tare pe celălalt, polițistul intervenea, lovindu-l el însuși.

23. După aceea, au fost conduși într-o sală de conferințe, unde se aflau mai multe organe de poliție. Ei au fost aliniați în fața polițiștilor, care luau notițe, apoi filmați de *Antena 1*, un post local de televiziune (numit în continuare *Postul TV A.*) și, în final, fotografiați din față și din profil. După aceea, au fost transportați înapoi la Centru. Nici reclamantului, nici tatălui său, nu li s-a cerut consimțământul pentru realizarea filmului în cauză și ei nu și-au exprimat niciodată consimțământul în aceasta privință.

24. În seara zilei de 9 iulie 1996, înregistrarea cu minorii a fost difuzată la televiziune, într-o emisiune a poliției dedicată problemei delincvenței juvenile. Mai mulți prieteni de familie ai reclamantului au văzut emisiunea, unul dintre ei declarând că a văzut urme de violență fizică pe corpul reclamantului. În plus, aceștia au subliniat că, pe parcursul emisiunii, care a durat douăzeci de minute, prezentatorul a dezvăluit identitatea reclamantului și a menționat că acesta a comis o tâlhărie.

25. În data de 9 iulie 1996 și în următoarele trei zile, reclamantul și ceilalți minori au fost din nou bătuți de gardienii Centrului, care i-au lovit cu pumnii sau cu palmele. În fiecare seară, erau obligați să facă duș cu apă rece și, într-o seară, au fost scoși afară și obligați să facă flotări.

26. La 12 iulie 1996, reclamantul și ceilalți minori, după ce li s-au dat înapoi hainele, au fost trimiși la secția de poliție și, apoi, eliberați.

27. Ei nu au fost examinați de către un medic la internarea în Centru.

28. În data de 26 iulie 1996, Comisia pentru ocrotirea minorilor de pe lângă Consiliul Județean Mureș a adoptat o decizie prin care, în conformitate cu art. 1 d) din Legea nr. 3/1970 privind regimul ocrotirii unor categorii de minori, autoriza retroactiv internarea în Centru a reclamantului și a celorlalți minori, pe o durată de cinci zile, începând cu 7 iulie 1996, pe motiv că erau predispuși la comiterea de infracțiuni.

b) Opinia Guvernului

29. La 7 iulie 1996, în jurul orei 23, reclamantul a fost internat în Centru, unde a fost supus unor măsuri de igienă și dezinfectare.

30. În jurul orei 23:30, tatălui reclamantului i-a fost interzis accesul în Centru de către gardianul T.P., care i-a explicat că regulamentul nu permite vizite pe timpul nopții și l-a sfătuit să revină în dimineața următoare.

31. Guvernul contestă că reclamantul ar fi fost ras în cap, că ar fi fost lovit și supus la dușuri reci. Acesta face trimitere la o scrisoare datată 21 mai 2001, adresată prefectului de Mureș, din partea Centrului și a Direcției generale pentru protecția copilului, în care se menționa:

„În Centru, copilul nu a fost ras în cap și nu a fost obligat să facă dușuri reci; la internare, copilul a fost "igienizat" și "deparazitat" și i s-a pus la dispoziție echipamentul necesar (...) nici minorul, nici părinții săi și nici I.H. nu au făcut vreo cerere oficială către conducerea Centrului pentru a solicita ca reclamantul să fie consultat de un medic.”

32. Guvernul nu contestă faptul că reclamantul și ceilalți minori nu au fost examinați de un medic pe perioada internării lor în Centru.

33. Emisiunea înregistrată în data de 9 iulie 1996 la secția de poliție și difuzarea sa de către postul de televiziune A. s-ar fi făcut cu consimțământul reclamantului și cu acordul prealabil al Inspectoratului de Poliție din Târgu-Mureș.

3. Procedura penală deschisă împotriva reclamantului pentru tâlhărie

34. La 15 iulie 1996, reclamantul a fost convocat la poliția din Târgu-Mureș, unde, asistat de un avocat, și în prezența unuia dintre părinții săi, a fost informat că este suspectat de comiterea unei tâlhării, infracțiune pedepsită de articolul 211 din Codul penal. Reclamantul a declarat că se consideră nevinovat, întrucât el nu a făcut decât să asiste la faptele comise de alți minori.

35. La 15 iulie 1996, Poliția din Târgu-Mureș a propus Procurorului începerea urmăririi penale împotriva reclamantului și a solicitat ca acesta să fie arestat preventiv, întrucât reprezintă un pericol public, în aceeași zi, reclamantul a fost convocat de Parchetul de

pe lângă Judecătoria Târgu-Mureș, unde, în prezența avocatului său, a luat cunoștință de conținutul dosarului și și-a susținut din nou nevinovăția. Procurorul nu a emis mandat de arestare pe numele reclamantului, așa cum propusese poliția.

36. La 9 decembrie 1996, poliția din Târgu-Mureș a finalizat cercetările referitoare la jaful comis în data de 7 iulie 1996 și a întocmit un referat înaintat procurorului, cu propunerea de a dispune trimiterea în judecată.

37. Prin rechizitoriul din 17 februarie 1997, Parchetul de pe lângă Tribunalul Județean Mureș a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva reclamantului, în temeiul art. 10 d) din Codul de procedură penală, stabilind ca acesta nu a comis o infracțiune.

4. Plângerea penală a reclamantului pentru supunerea la rele tratamente și deținere ilegală

38. La 16 iulie 1996, tatăl reclamantului a depus la Parchetul Militar Târgu-Mureș o plângere împotriva polițiștilor N.I. și M.D. și împotriva gardienilor Centrului, prin care îi acuza că l-au bătut și maltratat pe fiul său între 7 și 12 iulie 1996. El s-a plâns și de deținerea ilegală a fiului său, în lipsa unui mandat de arestare, precum și de refuzul angajaților Centrului de a-l supune unui control medical.

39. La 17 iulie 1996, H.V., medic legist la laboratorul de medicină legală din Târgu-Mureș, l-a examinat pe reclamant la cererea parchetului. Raportul său de expertiză, din data de 17 iulie 1996, menționa că minorul nu prezintă leziuni traumatice vizibile, care să necesite îngrijire medicală. În plus, raportul sublinia că reclamantul acuză dureri la nivelul cutiei craniene și al toracelui dorsal bilateral.

40. Prin rezoluția din 19 decembrie 1996, Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva celor doi polițiști N.I. și M.D. în temeiul art. 10 d) din Codul de procedură penală, cu motivarea ca faptele de care aceștia au fost învinuiți nu există.

41. Prin rezoluția din 26 februarie 1997, colonelul magistrat V.D., procuror militar pe lângă Secția Parchetelor militare, a confirmat soluția dată prin rezoluția din 19 decembrie 1996 cu privire la neînceperea urmăririi penale împotriva polițiștilor N.I. și M.D., pe care a considerat-o corectă. Constatând, însă, că prevederile Codului de procedură penală referitoare la arestare preventivă nu au fost respectate în cazul reclamantului, a dispus trimiterea dosarului către Parchetul ierarhic inferior și începerea urmăririi penale pentru arestare nelegală.

42. Prin rezoluția din 21 mai 1997, Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva locotenentului de poliție P.F. și a subofițerilor N.I. și M.D. pentru privarea de libertate a reclamantului în mod ilegal.

5. Vizita organelor de poliție la domiciliul reclamantului și procedura penală pentru violarea de domiciliu

43. La 24 martie 1998, tatăl reclamantului a sesizat Parchetul Militar Târgu-Mureș printr-o plângere penală îndreptată împotriva celor doi polițiști, acuzându-i de violare de domiciliu și de purtare abuzivă, infracțiuni pedepsite de articolele 192 și 250 din Codul Penal.

44. Parchetul a deschis o anchetă, ca urmare a plângerii penale. La 12 mai 1998, tatăl reclamantului a confirmat, cu prilejul audierii sale de către Parchet, că cei doi polițiști i-au prezentat, în data de 16 martie 1998, în jurul orei 13, în fața intrării casei sale, un mandat de aducere emis de Tribunalul Târgu-Mureș pentru ședința din 18 martie 1998, la care fusese convocat. Acesta a arătat că, după ce a semnat mandatul pe verso, polițiștii l-au împins, au intrat în casă, în ciuda refuzului său manifest de a-i lăsa să intre, și le-au cerut persoanelor prezente la domiciliul său să se legitimeze. El a declarat, de asemenea, că polițiștii i-au spus că nu au nevoie de mandat pentru a pătrunde în domiciliul său înainte de ora 22 și că poliția se va arăta binevoitoare față de el dacă își retrage plângerea făcută la Strasbourg. El a subliniat, în final, că are certitudinea că este în permanență hărțuit de organele de poliție și cere ca acest fapt să nu se mai repete.

45. La data de 2 iunie 1998, cei doi polițiști au fost audiați de Parchetul Militar Târgu-Mureș. Ei au confirmat faptul că i-au prezentat tatălui reclamantului, în data de 16 martie 1998, un mandat de aducere emis de Tribunalul Târgu-Mureș. Ei au explicat și faptul că au intrat ulterior în casa reclamantului pe motiv că au auzit mai multe voci venind din interior, ținând cont de faptul că primiseră reclamații referitor la persoanele care frecventau imobilul în cauza. Ei au declarat că în apartament au văzut mai multe persoane care urmăreau un film pornografic, că le-au cerut acestora să se legitimeze și le-au comunicat să se prezinte la sediul poliției după două zile. Polițiștii neagă ca l-ar fi împins pe reclamant pentru a intra în casă sau că ar fi avut vreo discuție pe tema unei cereri depuse de reclamant sau de tatăl sau la Strasbourg.

46. În datele de 29 martie, 10, 18 și 26 iunie 1998, șase persoane care se aflau la domiciliul reclamantului la momentul incidentului din 16 martie 1998 au fost audiate ca martori de către Parchet. Acestea au declarat că i-au văzut intrând pe cei doi polițiști în casa reclamantului, în data de 16 iunie 1998, în timp ce urmăreau un film la televizor. Ele au confirmat și faptul că polițiștii le-au cerut să se legitimeze și le-au comunicat să se prezinte la secția de poliție. Martorii au declarat că nu i-au auzit pe polițiști amenințându-l pe reclamant și că aceștia din urmă plecaseră când tatăl reclamantului le-a cerut să părăsească casa. În declarațiile martorilor nu figurează nici o mențiune referitoare la o cerere care ar fi fost introdusă de reclamant la Strasbourg.

47. La 31 iulie 1998, tatăl reclamantului a declarat la Parchet că își retrage plângerea penală din 24 martie 1998 împotriva polițiștilor și că revine asupra declarațiilor făcute anterior, pe motiv că incidentul din 16 martie 1998 nu a avut amploarea pe care i-o dăduse el inițial. El a arătat și că personal a acceptat ca cei doi polițiști să intre în casa sa.

48. Prin rezoluția din 20 octombrie 1998, Parchetul Militar Târgu-Mureș a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva celor doi polițiști, bazându-se în special pe declarația tatălui reclamantului din 31 iulie 1998, care revenea asupra declarației inițiale, precum și pe declarațiile celorlalți martori și ale polițiștilor. Parchetul a constatat că cei doi polițiști s-au

deplasat la domiciliul tatălui reclamantului cu scopul de a-l informa în legătură cu obligația de a se prezenta la ședința din 18 martie 1998 și de a-i prezenta mandatul emis în acest scop de Tribunalul Mureș, apoi au părăsit casa la cererea acestuia.

ÎN DREPT

49. În data de 5 februarie 2004, Curtea a primit din partea Guvernului declarația următoare:

„1. Declar că, în vederea unei rezolvări pe cale amiabilă a cauzei având la origine cererea nr. 42860/98, Guvernul român se oferă să acorde *ex gratia* reclamantului suma de 40.000 euro. Guvernul se oferă, de asemenea, să acorde reclamantului 875 euro cu titlu de prejudiciu material, precum și 8.712,66 euro cu titlu de cheltuieli de judecată, sume plătibile direct avocatei sale, conform contractului încheiat de aceasta cu reclamantul la 3 noiembrie 2003.

La aceasta sumă nu se va aplica nici un impozit și nici o altă taxă fiscală și ea va fi virată în euro, urmând a fi convertită în lei, conform ratei de schimb aplicabile la momentul plății, într-un cont bancar indicat de reclamant și de reprezentanții autorizați ai acestuia. Plata se va face în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii Curții, conform articolului 39 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Începând de la data expirării termenului menționat și până la momentul efectuării plății, Guvernul se angajează să plătească o dobândă simplă de întârziere egală cu dobânda minimă pentru împrumut practică de Banca centrală europeană, valabilă în această perioadă, la aceasta adăugându-se o majorare cu 3 puncte procentuale. Această plată reprezintă rezolvarea definitivă a cauzei.

2. Guvernul se angajează să inițieze un proces de reformă a legislației în materia taxelor de timbru, astfel încât acțiunile civile referitoare la despăgubiri acordate pentru tratamente contrare articolului 3 din Convenție să fie scutite de taxă.

3. Guvernul va lua măsurile necesare în scopul informării forțelor de poliție cu privire la conduita adecvată pe care să o adopte în vederea asigurării respectării prezumției de nevinovăție, în sensul alineatului 2 al articolului 6 din Convenție.

4. Guvernul va continua să depună eforturi în domeniul protecției copilului aflat în dificultate, conform angajamentelor luate prin legislația și strategiile adoptate la nivel național (Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 26/1997 privind protecția copilului aflat în dificultate, aprobată prin Legea nr. 108/1998, și Hotărârea nr. 539 din 7 iunie 2001 privind strategia guvernamentală în domeniul protecției copilului în dificultate), care înlocuiesc în totalitate legislația în vigoare la momentul faptelor.

5. Guvernul consideră că supravegherea, de către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, a executării hotărârii Curții constituie un mecanism adecvat pentru garantarea continuării progreselor în acest domeniu.

6. În final, Guvernul se angajează să nu solicite retrimiteră cauzei în fața Marii Camere, potrivit art. 43 alin. 1 din Convenție, după pronunțarea hotărârii camerei.”

50. Această declarație a fost însoțită de o scrisoare prin care Guvernul arată că legislația în vigoare la momentul faptelor, care reglementa condițiile de care beneficiau minorii pe perioada internării lor în Centrul de primire din Târgu-Mureș sau în alte instituții/centre similare, a fost deja modificată. El subliniază că o Comisie județeană pentru protecția copilului și un Serviciu public specializat, înființate în temeiul Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 26/1997 privind protecția copilului aflat în dificultate, aprobată prin Legea nr. 108/1998, asigură pe viitor minorilor aflați în centre de plasament un mediu familial adecvat. Guvernul indică, *inter alia*, că părinților le este permis să păstreze contactul direct și permanent cu copilul lor minor aflat într-un centru de plasament și se obligă să continue procesul de reformă în acest domeniu.

51. La 19 februarie, Curtea a primit din partea reprezentantei reclamantului o scrisoare redactată în termenii următori:

„Confirm faptul că reclamantul acceptă rezolvarea pe cale amiabilă a cauzei, așa cum a fost propusă de către Guvern.”

52. Curtea ia act de convenția de rezolvare pe cale amiabilă asupra căreia au convenit părțile (conform articolului 39 din Convenție). Curtea este încredințată (*assuree*) că această convenție reflectă principiul respectării drepturilor omului, astfel cum sunt acestea recunoscute prin Convenție și protocoalele sale (articolele 37 alineatul 1 *în fine* din Convenție și 62 alineatul 3 din regulament).

53. Prin urmare, se impune radierea cererii de pe rol.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA:

1. hotărăște să radieze cererea de pe rol;

2. ia act de intenția părților (implicită din partea reclamantului) de a nu solicita retrimiteră cererii în fața Marii Camere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 20 aprilie 2004, în aplicarea articolului 77 alineatele 2 și 3 din regulamentul Curții.